

[Statsministeren.]

ligvis nogle tanker, nogle associationer til en stor fortid. Jeg vil gerne sige, at selv om den er holdt i Ringe, så synes jeg, at det på mange måder var en god tale, hr. Poul Hartling holdt dér.

Hr. Poul Hartling sagde bl. a., at man næppe skulle regne med, at regeringen blev væltet i denne uge. Dér må jeg sige, at vi jo er ved denne uges snarlige afslutning, og det er jo nok rigtigt, at regeringen ikke bliver væltet. Men vi ved naturligvis ikke noget, før folketinget endeligt sendes hjem, og så er spørgsmålet netop, hvornår det, man kalder sandhedens time, indtræder. Dér vil jeg gerne udvide begrebet sandhedens time til at være et begreb, der ikke omfatter regeringen alene. Når vi mødes i oktober, eller hvis der skulle vise sig behov for det, før, så er det sandhedens time for folketinget til at løse de mange store økonomiske problemer, vi står over for.

I den tale, som er udgangspunkt for mine bemærkninger, sagde hr. Poul Hartling, at det er her — altså ved den kommende finansplan — regeringens vanskeligheder opstår. Ja, det er her, folketingets vanskeligheder opstår med at finde løsninger på problemerne, det er her, regeringen har et særligt ansvar, det er også her, regeringen vil gøre et forsøg på at mægle imellem de mange tendenser, der findes i folketinget, og prøve på at samle bredest mulig tilslutning.

Jeg ved godt, det er en usikker tilværelse, den nuværende socialdemokratiske regering må gennemleve. Det så vi jo for nogle timer siden, bliver det efterhånden, da vi havde en debat om den særlige amtsgrundskyldpromille. Jeg vil gerne ved denne lejlighed sige, at hvis dette grundskyldpromilleforslag var blevet vedtaget, ja, så ville det uvægerligt have medført, at de politiske modsætninger i folketinget og dermed i det politiske liv var blevet yderligere skærpet. Det vil sige at de forsøg, der virkelig er gjort på at samarbejde ind over midten, ville have lidt et ganske alvorligt skær. Derfor vil jeg gerne understrege, at den argumentation, hr. Jens Møller anvendte, da dette forslag var til behandling, det var gode argumenter, det var rigtige argumenter, og det burde nok også have afspejlet sig i selve afstemningen i salen. Det ville ikke have efterladt det, som måske kan efterlades, nem-

lig lidt usikkerhed med hensyn til mulighederne for samarbejde over midten.

Jeg vil gerne sige, at det, det drejer sig om, ikke er, at man skal forlange, at de partier, der siger, de står i midten, nu klart og utvetydigt i enhver situation skal vælge side, men jeg synes nok man må have lov at forlange, at man ikke den ene dag lægger op til en socialt forsvarlig løsning for så den næste dag at undergrave den samme socialt forsvarlige løsning. Hvis det skal lykkes at få samarbejdet over midten i dansk politik, så mener jeg nok man må forlange, at der ligesom bliver lidt helhed i det, og at den socialt ansvarlige linje, som mange af os hævder at vi står for, også virkelig kommer til at præge beslutningerne, også i den helhedslinje, som man anlægger. Jeg har stadig væk håb om, at dette kan blive grundlaget for de politiske forhandlinger, som skal finde sted på et senere tidspunkt.

Hr. Poul Hartling sagde også noget om — og det er der mange, der har sagt under debatten i dag — at regeringen møder med et finanslovsforslag til efteråret, som simpelt hen siger, at der skal skaffes 5-6 mia. kr. på anden måde, for at underskuddet ikke skal stige for stærkt. Jeg er fuldstændig klar over, at det giver mange og store problemer, og finansminister Heinesen har indgående behandlet det i sit indlæg her for pausen.

Jeg vil gerne tillade mig at tilbagevise det, som hr. Poul Hartling sagde, nemlig at vi, socialdemokratiet, taler om besparelser, men vi forringer venstres spareplaner. Jeg mener, det er en påstand, som ikke med nogen rimelighed kan sandsynliggøres eller bevises. Der er meget lidt konkret i den påstand, og det er derfor urimeligt, at den står så entydigt og ensidigt, som den gør i de udtalelser, som hr. Poul Hartling er kommet med. Det, det drejer sig om, er, at man virkelig forsøger at finde ud af, om denne regering ikke har levet op til de besparelsesplaner, som den tidligere regering lagde frem, og det må jeg rent ud sige, at det har vi. Ikke til hundrede procent, men meget nær. Vi har bare ikke gjort det på den måde — og det er afgørende — som venstregeringen ønskede at gøre det. Vi har gjort det ved at tilrettelægge disse spareplaner på en lidt anden måde, og på visse områder i et lidt mere moderat tempo. Deri ligger, at det er blevet mere socialt forsvarligt, men det